ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ένατο τμήμα)

της 9ης Μαρτίου 2016*

«Κρατικές ενισχύσεις — Φόρος εταιριών — Χορήγηση ενισχύσεων από το Βέλγιο στους βελγικούς λιμένες — Έγγραφο της Επιτροπής το οποίο ενημερώνει το κράτος μέλος για προκαταρκτικό έλεγχο των ενισχύσεων αυτών ως ασυμβίβαστων με την εσωτερική αγορά και για πιθανή λήψη κατάλληλων μέτρων — Πράξη μη δεκτική προσφυγής — Απαράδεκτο»

Στην υπόθεση T-438/15,

Port autonome du Centre et de l'Ouest SCRL, με έδρα τη La Louvière (Βέλγιο),

Port autonome de Namur, με έδρα το Namur (Βέλγιο),

Port autonome de Charleroi, με έδρα το Charleroi (Βέλγιο),

και

Région wallonne (Βέλγιο),

εκπροσωπούμενοι από τον J. Vanden Eynde, δικηγόρο,

προσφεύγοντες,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους S. Noë και B. Stromsky,

καθής,

με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως η οποία φέρεται να περιέχεται στο έγγραφο της Επιτροπής της 1ης Ιουνίου 2015, βάσει της οποίας η απαλλαγή των βελγικών λιμένων από τον φόρο εταιριών αποτελεί υφιστάμενη κρατική ενίσχυση, ασυμβίβαστη με την εσωτερική αγορά [κρατική ενίσχυση SA.38393 (2014/CP)],

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα),

συγκείμενο από τους G. Berardis (εισηγητή), πρόεδρο, O. Czúcz και A. Popescu, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Διάταξη

Ιστορικό της διαφοράς

1 Κατά τη διάρκεια του 2013, οι υπηρεσίες της Ευρωπαϊκής Επιτροπής απέστειλαν σε όλα τα κράτη μέλη ερωτηματολόγιο σχετικά με τη λειτουργία και τη φορολογία των λιμένων τους, με σκοπό να αποκτήσουν συνολική εικόνα του θέματος και να αποσαφηνίσουν το καθεστώς των λιμένων σε σχέση με τους κανόνες της Ευρωπαϊκής Ένωσης περί κρατικών ενισχύσεων. Εν συνεχεία, οι υπηρεσίες της Επιτροπής αντάλλαξαν σειρά επιστολών με τις βελγικές αρχές για το ζήτημα αυτό.

2 Με επιστολή της 9ης Ιουλίου 2014, δυνάμει του άρθρου 17 του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου [108 ΣΛΕΕ] (ΕΕ L 83, σ. 1), η Επιτροπή γνωστοποίησε στις αρχές αυτές την προκαταρκτική αξιολόγησή της σχετικά με τους βελγικούς κανόνες για τη φορολογία των λιμένων, όσον αφορά τον ενδεχόμενο χαρακτηρισμό των κανόνων αυτών ως κρατικών ενισχύσεων και τη συμβατότητά τους με την εσωτερική αγορά. Η Επιτροπή εκτίμησε ότι η απαλλαγή των βελγικών λιμένων από τον φόρο εταιριών αποτελούσε κρατική ενίσχυση ασυμβίβαστη με την εσωτερική αγορά, κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, και ανακοίνωσε την πρόθεσή της να δρομολογήσει διαδικασία συνεργασίας με σκοπό την επανεξέταση του επίμαχου καθεστώτος. Ενημέρωσε επίσης τις βελγικές αρχές ότι η επανεξέταση αυτή θα μπορούσε να έχει ως αποτέλεσμα την πρόταση κατάλληλων μέτρων δυνάμει του άρθρου 18 του κανονισμού αυτού με σκοπό την κατάργηση της ασύμβατης ενισχύσεως.

3 Οι βελγικές αρχές διαβίβασαν τις παρατηρήσεις τους στην Επιτροπή και με έγγραφο της 1ης Ιουνίου 2015 (στο εξής: προσβαλλόμενο έγγραφο), οι υπηρεσίες της Επιτροπής απάντησαν στην επιστολή αυτή διευκρινίζοντας τα κάτωθι:

«[…] Αναλύσαμε τα σημεία που επισημάνατε. Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, σας ενημερώνουμε ότι οι υπηρεσίες της Επιτροπής εξακολουθούν προκαταρκτικά να θεωρούν ότι η μη υπαγωγή των οικονομικών δραστηριοτήτων των βελγικών λιμένων στον φόρο εταιριών αποτελεί κρατική ενίσχυση ασυμβίβαστη με την εσωτερική αγορά για τους ακόλουθους λόγους:

[…]

Λαμβάνοντας υπόψη τα νομικά προηγούμενα, οι υπηρεσίες της Επιτροπής διατηρούν την προκαταρκτική διαπίστωση που διατυπώθηκε στο έγγραφο της 9ης Ιουλίου 2014 […] Συνεπώς, επιθυμούμε να ενημερώσουμε το Βέλγιο ότι η Επιτροπή ενδεχομένως θα αναγκαστεί να προχωρήσει στο επόμενο στάδιο της διαδικασίας και να υποβάλει επίσημες προτάσεις σχετικά με τα κατάλληλα μέτρα που πρέπει να ληφθούν. […]»

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

4 Με δικόγραφο που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 30 Ιουλίου 2015, οι προσφεύγοντες, ήτοι το Port autonome du Centre et de l'Ouest SCRL, το Port autonome de Namur, το Port autonome de Charleroi και η Région wallonne, άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή.

5 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 3 Νοεμβρίου 2015, η Επιτροπή υπέβαλε ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 130, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

6 Οι προσφεύγοντες δεν υπέβαλαν παρατηρήσεις επί της ενστάσεως αυτής.

7 Με χωριστά δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 24 Νοεμβρίου 2015, το Port autonome de Liège και η Société régionale du port de Bruxelles ζήτησαν να παρέμβουν προς στήριξη των αιτημάτων των προσφευγόντων.

8 Με το δικόγραφο της προσφυγής τους, οι προσφεύγοντες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

— να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή·

— να ακυρώσει το προσβαλλόμενο έγγραφο·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

9 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως προδήλως απαράδεκτη·

— να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

10 Δυνάμει του άρθρου 130 του Κανονισμού Διαδικασίας, εάν ένας διάδικος ζητήσει με χωριστό δικόγραφο από το Γενικό Δικαστήριο να κρίνει επί του απαραδέκτου ή της αναρμοδιότητας χωρίς να εισέλθει στην ουσία, το Γενικό Δικαστήριο δύναται να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία.

11 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι έχει επαρκώς διαφωτιστεί από τα στοιχεία της δικογραφίας και ότι μπορεί, κατά συνέπεια, να αποφανθεί χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία.

12 Κατ' αρχάς, υπενθυμίζεται ότι, σε αντίθεση με τις νέες ενισχύσεις οι οποίες ρυθμίζονται από το άρθρο 108, παράγραφοι 2 και 3, ΣΛΕΕ, το άρθρο 108, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ προβλέπει ότι, όσον αφορά τις υφιστάμενες ρυθμίσεις, η Επιτροπή, σε συνεργασία με τα κράτη μέλη, εξετάζει διαρκώς τα καθεστώτα ενισχύσεων που υφίστανται στα κράτη αυτά και τους προτείνει τα κατάλληλα μέτρα που απαιτεί η προοδευτική ανάπτυξη και η λειτουργία της εσωτερικής αγοράς.

13 Ο κανονισμός 659/1999 ορίζει, στα άρθρα 17 έως 19, τη διαδικασία που εφαρμόζεται σε υφιστάμενα καθεστώτα ενισχύσεων:

«Άρθρο 17

Συνεργασία σύμφωνα με το άρθρο [108] παράγραφος 1 της συνθήκης [ΣΛΕΕ]

1. Η Επιτροπή λαμβάνει από το οικείο κράτος μέλος όλες τις απαραίτητες πληροφορίες για την εξέταση, σε συνεργασία με το κράτος μέλος, των υφιστάμενων καθεστώτων ενισχύσεων σύμφωνα με το άρθρο [108], παράγραφος 1, [ΣΛΕΕ].

2. Εφόσον η Επιτροπή θεωρήσει ότι ένα καθεστώς ενισχύσεων δεν είναι συμβιβάσιμο ή δεν είναι πλέον [συμβιβάσιμο] με την κοινή αγορά, ενημερώνει το οικείο κράτος μέλος για την προκαταρκτική της γνώμη και το καλεί να υποβάλει τις παρατηρήσεις του εντός προθεσμίας ενός μηνός. Η Επιτροπή μπορεί να παρατείνει την προθεσμία αυτή, σε δεόντως αιτιολογημένες περιπτώσεις.

Άρθρο 18

Πρόταση κατάλληλων μέτρων

Εφόσον η Επιτροπή, με βάση τις πληροφορίες που υπέβαλε το οικείο κράτος μέλος σύμφωνα με το άρθρο 17, συνάγει ότι το υφιστάμενο καθεστώς ενισχύσεων δεν είναι συμβιβάσιμο ή δεν είναι πλέον συμβιβάσιμο με την κοινή αγορά, εκδίδει σύσταση με την οποία προτείνει κατάλληλα μέτρα στο οικείο κράτος μέλος. Η σύσταση μπορεί να προτείνει, συγκεκριμένα:

α) την ουσιαστική τροποποίηση του καθεστώτος ενισχύσεων, ή

β) την επιβολή ορισμένων διαδικαστικών όρων, ή

γ) την κατάργηση του καθεστώτος ενισχύσεων.

Άρθρο 19

Νομικές συνέπειες της πρότασης κατάλληλων μέτρων

1. Εφόσον το οικείο κράτος μέλος δέχεται τα προτεινόμενα μέτρα και ενημερώνει σχετικά την Επιτροπή, η τελευταία σημειώνει τη διαπίστωση αυτή και ενημερώνει σχετικά το κράτος μέλος. Το κράτος μέλος δεσμεύεται με την αποδοχή του να εφαρμόσει τα κατάλληλα μέτρα.

2. Εφόσον το οικείο κράτος μέλος δεν δέχεται τα προτεινόμενα μέτρα και η Επιτροπή, αφού εξετάσει τους ισχυρισμούς του οικείου κράτους μέλους, εξακολουθεί να θεωρεί ότι τα μέτρα αυτά είναι αναγκαία, κινεί διαδικασία σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 4. Τα άρθρα 6, 7 και 9 εφαρμόζονται mutatis mutandis.»

14 Το άρθρο 4, παράγραφος 4, και τα άρθρα 6 και 7 του κανονισμού 659/1999 αφορούν την επίσημη διαδικασία εξέτασης, η οποία προβλέπεται από το άρθρο 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, ενώ το άρθρο 9 ρυθμίζει την ανάκληση αποφάσεως που ελήφθη σύμφωνα με αυτήν τη διαδικασία.

15 Σύμφωνα με νομολογία προγενέστερη της εκδόσεως του κανονισμού 659/1999, την οποία και κωδικοποίησε σε μεγάλο βαθμό ο κανονισμός αυτός, η υποβολή ή μη υποβολή προτάσεως κατάλληλων μέτρων από την Επιτροπή δεν παράγει κανένα οριστικό έννομο αποτέλεσμα, καθώς, ελλείψει αποδοχής από το κράτος μέλος των προταθέντων κατάλληλων μέτρων, το κράτος δεν υποχρεούται να τα τηρήσει (απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 1996, Salt Union κατά Επιτροπής, T-330/94, Συλλογή, EU:T:1996:154, σκέψη 35).

16 Πράγματι, προκύπτει από το άρθρο 19, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999 ότι σε περίπτωση που το οικείο κράτος μέλος δέχεται τα προτεινόμενα από την Επιτροπή κατάλληλα μέτρα, η τελευταία το λαμβάνει υπό σημείωση και ενημερώνει σχετικά το κράτος μέλος, το οποίο δεσμεύεται με την αποδοχή του να εφαρμόσει αυτά τα μέτρα. Κατά τη νομολογία, η απόφαση της Επιτροπής με την οποία αυτή δηλώνει ότι λαμβάνει υπόψη τις προτάσεις του κράτους μέλους και καθιστά τις εν λόγω προτάσεις δεσμευτικές, σύμφωνα με το άρθρο αυτό, αποτελεί πράξη δεκτική προσβολής (αποφάσεις της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Stichting Woonpunt κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-132/12 P, Συλλογή, EU:C:2014:100, σκέψη 72, και της 11ης Μαρτίου 2009, TF1 κατά Επιτροπής, T-354/05, Συλλογή, EU:T:2009:66, σκέψεις 67 έως 70).

17 Σε περίπτωση που το κράτος μέλος δεν δέχεται τα προτεινόμενα από την Επιτροπή κατάλληλα μέτρα, η Επιτροπή υποχρεούται, εφόσον θεωρεί ότι τα μέτρα αυτά παραμένουν αναγκαία για την ορθή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς, να κινήσει τη διαδικασία που προβλέπεται από το άρθρο 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ. Κατά το πέρας αυτής της διαδικασίας, η Επιτροπή υποχρεούται να υιοθετήσει μια από τις αποφάσεις που προβλέπονται από το άρθρο 7 του κανονισμού 659/1999. Η απόφαση που

λαμβάνεται με το πέρας της εν λόγω διαδικασίας παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα των ενδιαφερομένων μερών και αποτελεί κατά συνέπεια πράξη δεκτική προσβολής, καθώς περαιώνει τη διαδικασία και κρίνει οριστικά τη συμβατότητα του εξετασθέντος μέτρου με τους εφαρμοστέους στις κρατικές ενισχύσεις κανόνες (αποφάσεις της 27ης Νοεμβρίου 2003, Regione Siciliana κατά Επιτροπής, T-190/00, Συλλογή, EU:T:2003:316, σκέψη 45, και της 20ής Σεπτεμβρίου 2011, Regione autonoma della Sardegna κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-394/08, T-408/08, T-453/08 και T-454/08, Συλλογή, EU:T:2011:493, σκέψη 77).

18 Εν προκειμένω, σε αντίθεση με τις δύο ανωτέρω περιπτώσεις, το προσβαλλόμενο έγγραφο συντάχθηκε κατά το στάδιο συνεργασίας μεταξύ του οικείου κράτους μέλους και της Επιτροπής, το οποίο ρυθμίζεται στο άρθρο 17, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999, με ενδεχόμενη κατάληξη την πρόταση κατάλληλων μέτρων, σύμφωνα με το άρθρο 18 του εν λόγω κανονισμού.

19 Όπως όμως ορθώς επισημαίνει η Επιτροπή, αφής στιγμής η πρόταση για τη λήψη κατάλληλων μέτρων δεν αποτελεί πράξη δεκτική προσφυγής (σκέψη 15 ανωτέρω), κατά μείζονα λόγο δεν αποτελούν πράξεις που παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ούτε οι προπαρασκευαστικές πράξεις οι οποίες προηγούνται της πρότασης αυτής, όπως εν προκειμένω το προσβαλλόμενο έγγραφο (βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη της 14ης Μαΐου 2009, US Steel Košice κατά Επιτροπής, T-22/07, EU:T:2009:158, σκέψη 55).

20 Πράγματι, δέον να σημειωθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, στην περίπτωση πράξεων ή αποφάσεων που τυγχάνουν επεξεργασίας σε περισσότερα στάδια και που αποτελούν ιδίως την κατάληξη μιας εσωτερικής διαδικασίας, πράξεις δεκτικές προσφυγής αποτελούν, καταρχήν, μόνον τα μέτρα τα οποία καθορίζουν οριστικώς τη θέση του οργάνου κατά το πέρας της διαδικασίας αυτής και όχι τα ενδιάμεσα μέτρα των οποίων ο σκοπός συνίσταται στην προετοιμασία της τελικής αποφάσεως (βλ. διάταξη της 3ης Μαρτίου 2015, Gemeente Nijmegen κατά Επιτροπής, T-251/13, Συλλογή, EU:T:2015:142, σκέψη 28 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

21 Δεν εμπίπτει προδήλως στην περίπτωση αυτή η εν προκειμένω επίμαχη προσβαλλόμενη πράξη, δεδομένου ότι προκύπτει σαφώς από το περιεχόμενό της ότι πρόκειται για «προκαταρκτική γνώμη» της Επιτροπής και ότι, σε συνέχεια αυτής, η Επιτροπή θα προχωρούσε ενδεχομένως στο επόμενο στάδιο της διαδικασίας, δηλαδή να υποβάλει επίσημες προτάσεις σχετικά με τα κατάλληλα μέτρα που όφειλε να λάβει το Βασίλειο του Βελγίου.

22 Οι προσφεύγοντες ωστόσο επικαλούνται νομολογία βάσει της οποίας η απόφαση να κινηθεί η επίσημη διαδικασία εξέτασης δύναται να αποτελέσει πράξη δεκτική προσφυγής ασκούμενης σύμφωνα με το άρθρο 263 ΣΛΕΕ (απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2002, Diputación Foral de Guipúzcoa κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-269/99, T-271/99 και T-272/99, Συλλογή, EU:T:2002:258, σκέψεις 38 έως 40). Ισχυρίζονται επίσης ότι, κατά τη νομολογία, όταν η Επιτροπή λαμβάνει απόφαση η οποία επιβεβαιώνει την προκαταρκτική της αξιολόγηση, η απόφαση αυτή, αν δεν προσβληθεί εντός της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής, καθίσταται απρόσβλητη (απόφαση της 10ης Μαΐου 2005, Ιταλία κατά Επιτροπής, C-400/99, Συλλογή, EU:C:2005:275, σκέψη 17).

23 Διαπιστώνεται εντούτοις ότι, σε αντίθεση με τις αποφάσεις επί των υποθέσεων που επικαλούνται οι προσφεύγοντες, το εν προκειμένω προσβαλλόμενο έγγραφο δεν αποτελεί ούτε απόφαση βάσει της οποίας δρομολογείται επίσημη διαδικασία εξέτασης, κατά την έννοια του άρθρου 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και του άρθρου 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 659/1999, ούτε απόφαση με την οποία περαιώνεται η εν λόγω διαδικασία κατά την έννοια του άρθρου 7 του εν λόγω κανονισμού.

24 Ασφαλώς, κατά τη νομολογία, σε ορισμένες περιπτώσεις η απόφαση να κινηθεί η επίσημη διαδικασία εξετάσεως ενδέχεται να παράγει αυτοτελή έννομα αποτελέσματα, κυρίως όταν αφορά νέα μέτρα ενισχύσεως που δεν έχουν γνωστοποιηθεί και βρίσκονται ακόμη στο στάδιο της εκτελέσεως (βλ. διάταξη Gemeente Nijmegen κατά Επιτροπής, σκέψη 20 ανωτέρω, EU:T:2015:142, σκέψη 30 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), ή όταν με την απόφαση αυτή η Επιτροπή χαρακτηρίζει ως νέες ενισχύσεις

μέτρα τα οποία σύμφωνα με το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος δεν αποτελούν ενισχύσεις ή αποτελούν υφιστάμενες ενισχύσεις (αποφάσεις της 9ης Οκτωβρίου 2001, Ιταλία κατά Επιτροπής, C-400/99, Συλλογή, EU:C:2001:528, σκέψεις 62 και 69, και της 23ης Οκτωβρίου 2002, Diputación Foral de Álava κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-346/99 έως T-348/99, Συλλογή, EU:T:2002:259, σκέψη 33), λόγω της υποχρέωσης αναστολής των νέων μέτρων δυνάμει του άρθρου 108, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ.

25 Ωστόσο, αρκεί η διαπίστωση εν προκειμένω ότι το προσβαλλόμενο έγγραφο δεν αποτελεί, ούτε καν εμμέσως, τέτοιου είδους απόφαση, αλλά είναι έγγραφο τα οποίο συντάχθηκε προ της ενδεχόμενης προτάσεως κατάλληλων μέτρων από την Επιτροπή, στο πλαίσιο της διαδικασίας συνεργασίας μεταξύ κράτους μέλους και Επιτροπής, η οποία προβλέπεται από το άρθρο 17 του κανονισμού 659/1999 και αφορά υφιστάμενο καθεστώς ενισχύσεων.

26 Πρέπει πάντως να σημειωθεί ότι στο πλαίσιο μιας τέτοιας διαδικασίας το κράτος μέλος διατηρεί την ευχέρεια να εφαρμόσει το εν λόγω καθεστώς ενισχύσεων και να χορηγήσει μεμονωμένες ενισχύσεις βάσει αυτού, καθ' όσο διάστημα δεν αποφασίζει να θέσει τέλος ή να τροποποιήσει αυτό το καθεστώς, κατόπιν αποδοχής των προταθέντων από την Επιτροπή κατάλληλων μέτρων (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Stichting Woonpunt κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 16 ανωτέρω, σκέψεις 71 έως 74), ή καθ' όσο διάστημα η Επιτροπή δεν λαμβάνει οριστική απορριπτική απόφαση, βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 5, του κανονισμού 659/1999, με την οποία κηρύσσει το εν λόγω καθεστώς ενισχύσεων ασύμβατο με την εσωτερική αγορά (βλ. απόφαση Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 24 ανωτέρω, EU:C:2001:528, σκέψη 48 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

27 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω εκτιμήσεων, συνάγεται ότι το προσβαλλόμενο έγγραφο δεν αποτελεί πράξη η οποία παράγει οριστικά έννομα αποτελέσματα, δυνάμενη να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.

28 Ως εκ τούτου, πρέπει να γίνει δεκτή η υποβληθείσα από την Επιτροπή ένσταση απαραδέκτου και να απορριφθεί η προσφυγή ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

29 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι οι προσφεύγοντες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής.

30 Βάσει του άρθρου 144, παράγραφος 10, του Κανονισμού Διαδικασίας, αν η δίκη επί της κύριας υποθέσεως τερματιστεί πριν ληφθεί απόφαση επί της αιτήσεως παρεμβάσεως, ο αιτούμενος την παρέμβαση και οι κύριοι διάδικοι φέρουν έκαστος τα σχετικά με την αίτηση παρέμβασης δικαστικά έξοδά τους. Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο δεν είχε ακόμη αποφανθεί επί των αιτήσεων παρεμβάσεως του Port autonome de Liège και της Société régionale du port de Bruxelles κατά τον χρόνο κηρύξεως του απαραδέκτου της κύριας προσφυγής με την παρούσα διάταξη. Συνεπώς, σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, οι ανωτέρω διάδικοι φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Το Port autonome du Centre et de l'Ouest SCRL, το Port autonome de Namur, το Port autonome de Charleroi και η Région wallonne φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους καθώς και τα δικαστικά έξοδα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

3) Το Port autonome de Liège και η Société régionale du port de Bruxelles φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

Λουξεμβούργο, 9 Μαρτίου 2016.

Ο Γραμματέας
E. Coulon

Ο Πρόεδρος
G. Berardis